

Overslag nogle og tredive Tusinde Kubikfavne raa Sten til Udvidelsen af Frederikshavn's Havn, og for hver Krone Prisen stiger paa en Kubikfavn, vil ogsaa Regjeringens Overslag forøges med nogle og tredive Tusinde Kroner. Det vil aldrig kunne bortdisputeres, enten disse Der kjøbes af Regjeringen eller ei, at Prisen paa Sten for en Del vil blive sat af Eierne af den største Mængde Materiale og ingen Anden. Jeg skal imidlertid overfor den ærede Minister udtale, at netop af Hensyn til, at der er Tale om en Udvikling af en af Statens Havne, en Havn, som Eierne i sin Tid havde bekriget og ønsket anlagt paa et andet Sted, netop af disse Hensyn have Eierne ønsket at vise Smødekommunen og paa alle mulige Maader lette Udførelsen af et Arbejde, som der formentes vilde blive til Nytte for de Søfarende saavel som for Eksporten fra Landet. Jeg hender ikke i Diebladet de Tilbud, der ere komne ind til Ministeriet fra Entreprenører, der ville overtage Bygningen af Havnen, men saa meget staar mig klart, at efter de Vicitationsbetingelser, der overhovedet ere udstedte, maa særlige Lyshavende have en ganske overordentlig, ubegrændset Tillid til Vandbygningsvæsenet, hvis Nogen overhovedet tør indlade sig paa at udføre Foretagendet. Der staar i den første Paragraf — jeg anser det for rigtigt, at jeg nævner det her; thi hvis intet Bud kommer frem, vil Vicitationsbetingelsernes Affattelse have en væsentlig Indflydelse paa, om der ved det næste Udbud eventuelt vil komme Bud eller ei — der staar i § 1: „Heller ikke faar det nogen Indflydelse paa Kontrakten, om de ved Beskrivelsen, Planerne eller paa anden Maade givne Oplysninger om Arbejdsstedet ere mangelfulde eller utilstrækkelige til fuldstændig Bedømmelse af Forholdene“. Altsaa trods den lange Tid, som det tog at udarbejde Planerne, tager Regjeringen ikke det mindste Ansvar for, om de ere rigtig udførte, paa sig overfor Entreprenøren; den siger: Vi bære intet Ansvar, vi ere fageløse, om alle de Opmaalinger og Beregninger, vi have fremsat, ere rigtige eller ei. Men det hedder dernæst i en anden Paragraf, at enhver Beregning og ethvert Forarbejde, der gjøres af Entreprenørerne, skulle de være fuldt ansvarlige for. Det synes mig, at disse Betingelser ere særlig haarde. Det Samme gjælder om den sidste Paragraf i Betingelserne, der gaar ud paa, at, hvis der opstaar Meningsforskjel mellem Entreprenøren og den tilsynshavende Ingeniør i Spørgsmaal om Arbejdet, skal Entreprenøren underkaste sig den Ingeniørs Afgjørelse, som er paa

Stedet, „men“, siger Betingelserne, „saa er han berettiget til at indaakte Sagen for Vandbygningsdirektøren, hvis Kjendelse er endelig afgjørende, saaledes at Retsfag om disse Spørgsmaal ikke kan reises“. Det forekommer mig ogsaa at være en meget streng Betingelse for Folk, der ville indlade sig paa et saadant Foretagende, at de saaledes fuldstændig skulle være underkastede Vandbygningsdirektørens Skjøn og Afgjørelse i saadanne Spørgsmaal. Jeg skal paa dette Stadium ikke gaa nærmere ind paa denne Sag. Jeg skal lade det ligge, som jeg iøvrigt havde tænkt mig at ville omtale her i Thinget. Det er, som sagt, kun Nødvendigheden, der har tvunget mig til at tage Ordet i denne Anledning. Jeg haaber og ønsker, at det maa kunne lykkes den høitærede Minister gennem en Forhandling at komme til Enighed med Eierne. Sikkert vilde disse ønske og haabe, at en Forhandling blot maatte begynde; thi saa vilde det fremgaa af sig selv, at Ministeriet vilde blive mødt med den største Smødekommunen fra den anden Side.

Judenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem sluttede sit Foredrag med at sige, at han ikke ønsker at komme længere ind paa den Sag ved denne Leilighed. Dersom det maa være mig tilladt at udtale en Dom i den Anledning, vil jeg sige, at det ærede Medlem er for længe siden kommet for langt ind paa Sagen ved denne Leilighed. Jeg tror saaledes ikke, at det her er Stedet til at diskutere Indholdet af de Vicitationsbetingelser, i Hensyn til hvilke Judenrigsministeriet har ladet afholde Vicitation. Jeg veed i det Hele ikke, hvorledes de kunne interessere det ærede Medlem. Det maatte jo være af en vis Interesse for det ærede Medlem, at de vare saa flette som muligt, at de maatte affrække Alle og Enhver fra at komme og paatage sig Leverancen, al den Stund det, ogsaa efter hans eget Udslag, er hans temmelig nære Maal at faae affat sine Der eller sine Stenrevler til Regjeringen. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlem maatte være tilfreds med, at Regjeringen havde indrettet Konditionerne paa den Maade, at de fremmede hans Hensigt. Jeg skal ikke opholde mig ved disse Ting, som det forekommer mig ikke her rettelig kunne bedømmes eller bør diskuteres her. I een Ting har det ærede Medlem Ret, nemlig deri, at jeg aldrig i denne Sag har haft med ham at gjøre; ikke det Mindste. Sagen er opstaaet mellem Marineministeriet og det ærede Medlem paa Eiernes Begne, fordi Marinen havde en Interesse deroppe, da der skulde bygges et Tjyrtårn, hvortil der skulde